

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 08.09.2016, sp. zn. 6 Tdo 1179/2016, ECLI:CZ:NS:2016:6.TDO.1179.2016.1

Číslo: 18/2017

Právní věta:

I. Trest propadnutí věci může soud uložit jako trest samostatný za splnění dvou kumulativně stanovených podmínek uvedených v § 72 tr. zákoníku. Jedna z nich spočívá v tom, že trestní zákon dovoluje uložení tohoto druhu trestu, tj. že trest propadnutí věci je výslovně uveden v příslušném ustanovení ve zvláštní části trestního zákoníku jako sankce za trestný čin, jehož skutkovou podstatu pachatel naplnil. Za přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku nelze uložit trest propadnutí věci jako trest samostatný, protože trestní zákoník neobsahuje tento druh trestu v sankci za uvedený přečin. Není tak možné učinit ani v situaci, že jej pachatel spáchal ve stavu zmenšené přičetnosti podle § 27 tr. zákoníku a soud mu současně podle § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ukládá ochranné psychiatrické léčení. Trest propadnutí věci lze za splnění podmínek uvedených v § 70 tr. zákoníku uložit za uvedený přečin jen vedle jiného druhu trestu, ale nestačí jeho uložení vedle ochranného opatření. II. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. v alternativě spočívající v tom, že obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, je dán i tehdy, byl-li mu jako trest samostatný uložen trest propadnutí věci, ač nebyly splněny podmínky ustanovení § 72 tr. zákoníku.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 08.09.2016

Spisová značka: 6 Tdo 1179/2016

Číslo rozhodnutí: 18

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Propadnutí věci, Samostatný trest

Předpisy: § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku
§ 72 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání obviněného Ing. P. M. podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. částečně zrušil usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2016, sp. zn. 13 To 37/2016, a to pouze v části, v níž došlo k zamítnutí odvolání obviněného proti výroku o trestu, a rozsudek Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 9. 12. 2015, sp. zn. 6 T 139/2015, ve výroku o trestu, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušené části rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla

podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu v Kutné Hoře přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 9. 12. 2015, č. j. 6 T 139/2015-146, byl obviněný P. M. (dále jen „obviněný“, příp. „dovolatel“) uznán vinným přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se podle jeho skutkových zjištění dopustil tím, že dne 31. 8. 2015 kolem 16:00 hod. v Č., D. ulici, v pobočce U. C. B., zaměstnanci banky T. B. sděloval, že advokát JUDr. J. S. ho okradl o 75 000 Kč, že se hodlá postarat o pořádek, protože nemá co ztratit, je už starý, má vše za sebou, pokud by věc neměla řešení, nemá problém k JUDr. S. nalítnout se samopalem, nemá problém někoho zlikvidovat, protože to už učinil v minulosti, tyto výhrůžky vzbudily u JUDr. J. S. důvodnou obavu o jeho život.

2. Za to byl obviněný odsouzen podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku k trestu propadnutí zbraně, a to samonabíjecí pistole československé výroby, zn. ČZ, model 83, ráže 9 mm, Browning C s jedním zásobníkem. Současně mu bylo podle § 99 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku uloženo ochranné léčení psychiatrické v ambulantní formě.

3. O odvolání, které proti tomuto rozsudku podal obviněný, rozhodl Krajský soud v Praze usnesením ze dne 9. 2. 2016, č. j. 13 To 37/2016-163, jímž je podle § 256 tr. ř. zamítl.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Citované usnesení krajského soudu napadl obviněný prostřednictvím obhájce Mgr. J. A. dovoláním, jež opřel o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h), l) tr. ř.

5. S poukazem na § 70 odst. 1 tr. zákoníku namítá, že soud prvního stupně neuvedl, z jakého důvodu rozhodl o propadnutí věci. Předdeslal, že zákonné důvody lze vzhledem ke skutkovým zjištěním vyloučit; důvod podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku nemůže být naplněn, protože z popisu skutku neplyne, že by pistole ČZ 83 byla užita ke spáchání trestného činu. Důvod podle § 70 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku taktéž nepřichází v úvahu, a proto považuje výklad použitý odvolacím soudem jako značně extenzivní. S ohledem na to, že je penzionovaný voják, vylučuje záměnu samopalu s pistolí. Pokud tedy vyhrožoval, že k JUDr. S. vtrhne se samopalem nebo kalašnikovem, nelze dovozovat, že by jeho pistole byla určena ke spáchání trestného činu. S akcentem na skutková zjištění dovozuje, že nebyly naplněny ani důvody podle § 70 odst. 1 písm. c), d) tr. zákoníku. Pokud mu tedy byl uložen trest propadnutí věci, která nemá žádný vztah ke spáchanému trestnému činu, jedná se o nesprávné hmotněprávní posouzení a současně mu byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští.

6. Závěrem podaného dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému rozhodnutí, nebo aby sám rozhodl, že se rozsudek soudu prvního stupně zrušuje ve výroku o trestu propadnutí věci.

7. Nejvyšší státní zástupce se k dovolání obviněného, jehož opis mu byl doručen dne 16. 8. 2016, ke dni rozhodování Nejvyššího soudu nevyjádřil. Tato skutečnost Nejvyššímu soudu nebránila, aby o podaném dovolání rozhodl.

III.

Přípustnost dovolání

8. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda v této trestní věci je dovolání

přípustné, zda bylo podáno v zákonné lhůtě a na místě, kde lze takové podání učinit, a zda je podala osoba oprávněná. Shledal přitom, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř. Dále zjistil, že dovolání bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), přičemž splňuje i obsahové náležitosti dovolání (§ 265f tr. ř.).

IV. Důvodnost dovolání

9. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vyjádřených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněným vznesené námitky naplňují jím uplatněné dovolací důvody.

10. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Východiskem pro existenci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. jsou v pravomocně ukončeném řízení stabilizovaná skutková zjištění vyjádřená především v popisu skutku v příslušném výroku rozhodnutí ve věci samé, popř. i další soudem (soudy) zjištěné okolnosti relevantní z hlediska norem hmotného práva (trestního, ale i jiných právních odvětví).

11. Druhý obviněným uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. může být dán ve dvou alternativách spočívajících v tom, že buď obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl obviněný uznán vinným. Druhem trestu, který zákon nepřipouští, se zde rozumí zejména případy, v nichž byl obviněnému uložen některý z trestů uvedených v § 52 tr. zákoníku bez splnění těch podmínek, které zákon předpokládá, tj. pokud v konkrétním případě určitému pachateli za určitý trestný čin nebylo možno uložit některý druh trestu. Druhá alternativa tohoto dovolacího důvodu se týká jen těch odstupňovaných druhů trestů, které mají takovou sazbu vymezenou trestním zájmem. Tak je tomu u trestu odnětí svobody, trestu obecně prospěšných prací, trestu zákazu činnosti, peněžitého trestu, náhradního trestu odnětí svobody za peněžitý trest, trestu vyhoštění na dobu určitou a trestu zákazu pobytu.

12. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. je dán tehdy, pokud bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k). Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. tedy může být naplněn ve třech různých situacích. K prvním dvěma (alternativa první) dochází tehdy, kdy rozhodnutí nadřízeného soudu je vydáno, aniž bylo napadené rozhodnutí meritorně přezkoumáno, tj. (1.) byl řádný opravný prostředek zamítnut z tzv. formálních důvodů podle § 148 odst. 1 písm. a) či b) tr. ř. nebo podle § 253 odst. 1 tr. ř., přestože nebyly splněny procesní podmínky stanovené pro takové rozhodnutí, nebo (2.) bylo-li odvolání odmítnuto pro nesplnění jeho obsahových náležitostí podle § 253 odst. 3 tr. ř., ačkoli oprávněná osoba nebyla řádně poučena nebo jí nebyla poskytnuta pomoc při odstranění vad odvolání (viz § 253 odst. 4 tr. ř.). Třetí případ (alternativa druhá) představuje situace, kdy řádný opravný prostředek byl zamítnut z jakýchkoli jiných důvodů, než jsou důvody uvedené výše (varianta první), ale řízení předcházející napadenému rozhodnutí je zatíženo vadami, které jsou ostatními dovolacími důvody podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř.

13. Přezkoumával-li soud druhého stupně některé napadené rozhodnutí uvedené v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř. na podkladě řádného opravného prostředku (odvolání nebo stížnosti) věcně a

zamítl jej vzhledem k tomu, že neshledal takový řádný opravný prostředek důvodným [a to u odvolání podle § 256 tr. ř. a u stížnosti podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř.], pak je možno dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. uplatnit jen v jeho druhé alternativě, tj. byl-li v řízení, které předcházelo uvedenému zamítavému rozhodnutí, dán důvod dovolání uvedený v písm. a) až k) § 265b odst. 1 tr. ř. Podstatou této alternativy dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. je skutečnost, že dovolateli sice nebylo odepřeno právo na přístup k soudu druhého stupně, ale tento soud – ač v řádném opravném řízení věcně přezkoumával napadené rozhodnutí soudu prvního stupně – neodstranil vadu vytýkanou v řádném opravném prostředku, zakládající některý z dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř., nebo navíc sám zatížil řízení či své rozhodnutí takovou vadou.

14. Z hlediska rozhodování dovolacího soudu je vhodné připomenout, že Nejvyšší soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozhodnutí z vlastní iniciativy. Fundovanou argumentaci tohoto mimořádného opravného prostředku má zajistit povinné zastoupení obviněného obhájcem – advokátem (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

15. Na podkladě těchto východisek přistoupil Nejvyšší soud k posouzení dovolání obviněného.

16. Protože argumentace obsažená v dovolání obviněného je podřaditelná pod jím uplatněné dovolací důvody a nelze ji pokládat za takovou, jež by odůvodnila rozhodnutí o tomto mimořádném opravném prostředku způsobem upraveným v § 265i odst. 1 tr. ř., tj. formou jeho odmítnutí, přezkoumal Nejvyšší soud podle § 265i odst. 3 tr. ř. napadené rozhodnutí a dospěl k následujícím závěrům:

17. Dovolání obviněného je důvodné. Ač se sice nelze ztotožnit se všemi námitkami dovolatele, které ve svém opravném prostředku vznesl [nedůvodně nalézacímu soudu vytýká, že výrok o trestu propadnutí věci opřel o neexistující ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, když přehlíží zákonnou úpravu účinnou od 1. 6. 2015, a sám se ve své argumentaci opírá o znění zákona předcházející době spáchání trestného činu], je třeba přisvědčit podstatě jeho výhrad spočívajících v tvrzení, že trest propadnutí věci – samonabíjecí pistole československé výroby, zn. ČZ, model 83, ráže 9 mm, Browning C s jedním zásobníkem, mu byl uložen bez splnění zákonem stanovených podmínek.

18. Obviněný důvodně poukazuje na fakt, že soud prvního stupně ve svém rozhodnutí nevyložil, z jakého důvodu o propadnutí věci rozhodl (v odůvodnění rozsudku se okresní soud omezil na konstatování, že „obžalovaný nebyl dosud soudně trestán a s ohledem na závěry znaleckého posudku i vzhledem k osobě obžalovaného se soud domnívá, že není zapotřebí ukládat jiný druh trestu než trest propadnutí zbraně, kterou bylo vyhrožováno a která byla u obžalovaného zajištěna. Tento trest spolu s uložením ochranného psychiatrického ambulantního léčení, jak navrhl znalec, je trestem adekvátním, který splní účel trestu.“), a stejně důvodně poukazuje na to, že ne zcela odpovídajícím způsobem se k věci vyslovil i odvolací soud, jenž v reakci na odvolací námitku obviněného v odůvodnění svého usnesení uvedl, že „okresní soud i před rozhodnutím o trestu náležitě zjistil všechny okolnosti významné pro volbu druhu trestu, a pokud ... po jejich zhodnocení dospěl k závěru, že s ohledem na zmenšenou přičetnost obžalovaného (pramenící z jeho duševní poruchy – demence smíšeného typu) postačí vedle ochranného léčení toliko trest propadnutí věci, jde o závěr, s nímž se mohl odvolací soud opět zcela ztotožnit. Pro uložení tohoto trestu je v daném případě kromě zákonné podmínky, že se jedná o věci náležející pachateli, naplněna i další zákonná podmínka spočívající v tom, že touto zbraní bylo vyhrožováno usmrcením. Na tomto závěru nemůže nic zvrátit ani to, že obžalovaný použil namísto výrazu pistole, kterou skutečně vlastní, výraz dokonce mnohem účinnější zbraně kalašnikov, a to nepochybně proto, aby svoji výhrůžku ještě více zdůraznil.“

19. V kontextu uvedené citace je třeba dospět ke dvěma závěrům: že soudy nižších stupňů byl

obviněnému trest propadnutí věci uložen z důvodu první alternativy upravené v § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, tj. proto, že v případě specifikované pistole se jednalo o věc, které bylo užito k spáchání trestného činu (viz skutkový závěr: „touto zbraní bylo vyhrožováno usmrcením“), a že byl tento trest uložen s přihlédnutím k tomu, že se činu dopustil ve stavu zmenšené přičetnosti, kdy dostatečnost zvoleného druhu trestu je podle nich dána současně ukládaným ochranným opatřením v podobě ochranného psychiatrického léčení v ambulantní formě.

20. S právními závěry soudů nižších stupňů se nelze ztotožnit. Dovolateli je nutno přisvědčit v jeho vývodech, které ústí do závěru, že rozsudek soudu prvního stupně byl, co se týče výroku o testu, zatížen vadou zakládající dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř.

21. Zákonná podmínka, že věc byla pachatelem užita ke spáchání trestného činu, je naplněna, jestliže „za použití této věci nebo jejím prostřednictvím pachatel naplnil skutkovou podstatu trestného činu. Zpravidla pomocí takové věci pachatel realizoval jednání jako obligatorní znak objektivní stránky trestného činu, i když tak nemusel učinit ve vztahu k celému rozsahu jednání, resp. určitá věc mu mohla jen umožnit nebo usnadnit vlastní realizaci jednání. Věc, které bylo užito ke spáchání trestného činu, nemusí být znakem trestného činu a z tohoto hlediska může být jen náhodným prostředkem, jehož pachatel použil při uskutečňování trestného jednání, např. nůž při způsobení těžké újmy na zdraví. Užitím věci se rozumí její fyzické použití ... Věc uvedená v § 70 odst. 1 písm. a) musí být významná pro naplnění zákonných znaků trestného činu, musí mít reálný vliv na jeho úspěšné spáchání. Proto by např. zásadně nestačilo, že určitou věc měl pachatel trestného činu při jeho páčání pouze u sebe (srov. přiměřeně rozhodnutí č. [13/1994](#) Sb. rozh. tr.). O věc užitou ke spáchání trestného činu by ovšem šlo za předpokladu, že např. pachatel trestného činu vydírání měl u sebe výbušninu a vyhrožoval jejím použitím, nepodřídí-li se poškozený jeho vůli.“ (srov. ŠAMAL, P. a kol. Trestní zákoník. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012. s. 914-915).

22. Označenou zákonnou podmínku nelze vyložit tak, jak se podává z dovoláním napadených rozhodnutí, tj. že dostačuje zjištění, že pachatel s příslušnou věcí disponoval v době spáchání trestného činu (tj. měl ji ve svém držení, např. v bydlšti, kde byla následně při domovní prohlídce zajištěna), nýbrž tak, že ji měl u sebe a využil jejích vlastností při vlastním spáchání trestného činu.

23. Toto východisko znamená, že odůvodněný závěr o splnění zákonné podmínky upravené v § 70 odst. 2 písm. a) alternativa první tr. zákoníku by nastal v případě, že by označenou pistolí měl při sobě dne 31. 8. 2015 za situace popsané v tzv. skutkové větě odsuzujícího výroku. Takové zjištění však učiněno nebylo. Důvodně poukazuje dovolatel na to, že v případě zjištění, že by pistole ČZ 83 byla užita ke spáchání trestného činu, patrně by tato skutečnost odůvodnila jeho odsouzení za přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Takové posouzení by bylo reálné již proto, že § 118 tr. zákoníku stanoví, že „trestný čin je spáchán se zbraní, jestliže pachatel nebo s jeho vědomím některý ze spolupachatelů užije zbraně k útoku, k překonání nebo zamezení odporu anebo ji k tomuto účelu má u sebe...“. Pokud tomu tak nebylo, nelze pokládat zákonnou podmínku, o níž soudy uložení trestu propadnutí věci opřely, za splněnou. Toto konstatování ústí do závěru, že výrok o trestu je vadný.

24. Odvolacímu soudu nelze přisvědčit ani v jeho závěru, že „okresní soud ... náležitě zjistil všechny okolnosti významné pro volbu druhu trestu“. Oba soudy při svém rozhodování zcela zjevně pominuly § 72 tr. zákoníku, jenž stanoví, že trest propadnutí věci může soudu uložit jako trest samostatný pouze v případě, že trestní zákon uložení tohoto trestu dovoluje a jestliže vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a osobě a poměrům pachatele uložení jiného trestu není třeba. Uložení trestu propadnutí věci je vázáno na kumulativní naplnění obou zákonných podmínek. K tomu ve věci posuzované zjevně nedošlo, neboť § 353 odst. 1 tr. zákoníku (... bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok nebo zákazem činnosti) neupravuje možnost uložení tohoto druhu trestu jako trestu samostatného.

25. Jak již bylo zmíněno výše, dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. je v alternativě, že obviněnému byl uložen druh trestu, který zákon nepřipouští, založen tehdy, pokud je obviněnému uložen některý z druhů trestů uvedených v § 52 tr. zákoníku bez splnění těch podmínek, které zákon předpokládá, tj. pokud v konkrétním případě určitému pachateli za určitý trestný čin nebylo možno uložit některý druh trestu s ohledem na jeho zvláštní zákonné podmínky. To se stalo ve věci posuzované.

26. Je třeba dodat, že možnost uložení trestu propadnutí věci jako trestu samostatného v případě postihu pachatele přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku nenastává ani v důsledku zjištění, že tento trestný čin spáchal ve stavu zmenšené přičetnosti podle § 27 tr. zákoníku, jak explicitně vyjádřil soud odvolací (soud nalézací přes převzetí odborných závěrů znalce, že duševní porucha podstatně snížila schopnost obviněného rozpoznat nebezpečnost jeho jednání i jeho schopnost své jednání ovládat, takový právní závěr ve svém rozsudku výslovně neuvedl).

27. Ustanovení § 40 tr. zákoníku upravující ukládání trestu pachateli se zmenšenou přičetností nikterak nemění zákonné podmínky pro volbu konkrétního druhu trestu nad rámec upravený ve zvláštní části trestního zákoníku (u toho kterého trestného činu). V tomto směru, tj. nabídky širšího spektra výběru konkrétního druhu trestu jako trestu samostatného, nelze znění odstavce prvního, podle něhož jestliže pachatel spáchal trestný čin ve stavu zmenšené přičetnosti, který si, a to ani z nedbalosti, nepřivodil vlivem návykové látky, přihlédne soud k této okolnosti při stanovení druhu a výměry trestu, vyložit. Takové řešení nenabízí ani znění odstavce druhého, které se vztahuje jen k trestu odnětí svobody, když upravuje možnost snížení výměry tohoto druhu trestu pod dolní hranici trestní sazby za současného uložení ochranného léčení.

28. Doplnit lze, že soudy nižších stupňů zvolené řešení nelze opřít ani o znění § 38 tr. zákoníku, neboť i při plnění požadavku formulovaného v odstavci druhém citovaného ustanovení (tam, kde postačí uložení trestní sankce pachatele méně postihující, nesmí být uložena trestní sankce pro pachatele citelnější) je - z důvodu nutnosti respektování zásady zákonnosti trestních sankcí - při volbě sankce třeba vycházet toliko z těch, jejichž užití přichází v konkrétním případě v úvahu.

29. Z výše uvedeného plyne, že uložení samostatného trestu propadnutí věci za přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku soudy nižších stupňů v přezkoumávané věci založilo též vadu výroku o trestu ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. v alternativě, že obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští.

30. Pokud jde o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., i ten byl v posuzované věci naplněn, neboť dovolatel ve svém mimořádném opravném prostředku správně poukázal na to, že odvolací soud jeho odvolání zamítl (jako nedůvodné podle § 256 tr. ř.), přestože jím napadený rozsudek soudu prvního stupně byl zatížen vadou naplňující dovolací důvod podle § 256b odst. 1 písm. h) tr. ř.

31. Z uvedených důvodů Nejvyšší soud podanému dovolání vyhověl, na jeho podkladě podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. částečně zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2016, č. j. 13 To 37/2016-163, a to v části, v níž došlo k zamítnutí odvolání obviněného proti výroku o trestu, jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 9. 12. 2015, č. j. 6 T 139/2015-146, ve výroku o trestu, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušené části obou rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu v Kutné Hoře přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

32. Úkolem soudu prvního stupně je opětovně rozhodnout o právním následku správně zjištěné trestní odpovědnosti obviněného. Uvedenému soudu se připomíná, že ve smyslu § 265s odst. 1 tr. ř.

je vázán právním názorem, který v tomto usnesení Nejvyšší soud vyslovil, a že v dalším řízení se uplatňuje dosah § 265s odst. 2 tr. ř. upravujícího zákaz *reformationis in peius*, neboť jak odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, tak dovolání proti usnesení soudu odvolacího podal výlučně obviněný. Těmto skutečnostem proto musí okresní soud přizpůsobit své rozhodování o trestu.